

บันทึก

เรื่อง ขอความเห็นในปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการขายอาวุธปืนที่ตกเป็นของแผ่นดิน

หนังสือของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร.๐๕๐๓/๑๕๒๔๐ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๐๘ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการขายอาวุธปืนที่ตกเป็นของแผ่นดิน ซึ่งกรมศุลกากรและกรมตำรวจมีความเห็นขัดแย้งกันอยู่ โดยมีข้อเท็จจริงว่า กรมศุลกากรประสงค์ที่จะขายทอดตลาดให้แก่ผู้มีใบอนุญาตซื้อซึ่งอาวุธปืนเดี่ยวลูกซองขนาด ๑๒ ชนิตไม่มีสะพานผลิตในประเทศเบลเยียม ยี่ห้อ Masguilier จำนวน ๕๘ กระบอก นำเข้าเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๐๖ โดยร้านปืนอาขิวนทร์ และซึ่งได้ตกเป็นของแผ่นดินแล้วตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนพ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งบัญญัติว่า “เมื่ออาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนตามใบอนุญาตให้ส่งเข้ามาถึงแล้ว ถ้าไม่มีผู้รับไปจากกรมศุลกากรภายในกำหนดสี่เดือนนับแต่วันเข้ามาถึง ให้เจ้าพนักงานศุลกากรแจ้งเป็นหนังสือแก่ผู้รับใบอนุญาต แต่ถ้าส่งหนังสือนั้นไม่ได้ ก็ให้แจ้งแก่เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ขนส่งที่นำเข้ามาให้ส่งกลับออกนอกราชอาณาจักรภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ นั้น มิฉะนั้นให้อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นตกเป็นของแผ่นดิน”

ในการที่จะขายอาวุธปืนรายนี้ กรมศุลกากรอ้างอำนาจตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งบัญญัติว่า “บรรดาของหรือสิ่งที่ยึดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องส่งมอบให้อยู่ในความรักษาของพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากร หรือถ้าไม่มีพนักงานเช่นนั้นภายในระยะใกล้พอควร ก็ให้ส่งมอบให้อยู่ในความรักษาของอำเภอที่ใกล้ที่สุดซึ่งจะได้รับการไว้แทนศุลกากร สิ่งของที่ยึดและริบไว้ตามพระราชบัญญัตินี้หรือบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้จำหน่ายตามแต่อธิบดีจะสั่ง” และกรมศุลกากรได้หารือไปยังกรมตำรวจในความประสงค์ดังกล่าว แต่กรมตำรวจมีความเห็นว่าการขายอาวุธปืนรายนี้ถึงแม้จะทำการขายให้แก่ผู้มีใบอนุญาตก็ตาม ไม่อาจกระทำได้นี้เนื่องจากอาวุธปืนรายนี้ยังไม่ได้จดทะเบียนโดยถูกต้องตามกฎหมาย และกระทรวงมหาดไทยได้เคยมีความเห็นว่า “อาวุธปืนเป็นของซึ่งมีกฎหมายควบคุมอยู่โดยเฉพาะ บุคคลใดประสงค์จะมีอาวุธจะต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนเสียก่อน อาวุธปืนจึงเป็นของซึ่งบุคคลไม่อาจมีได้โดยไม่ผิดต่อกฎหมาย ดังนั้นอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียน จึงเป็นของที่ผิดกฎหมายขายทอดตลาดไม่ได้ จะขายทอดตลาดได้ก็เฉพาะแต่อาวุธปืนที่มีทะเบียนอยู่แล้วเท่านั้น” โดยที่เรื่องนี้มีความเห็นขัดแย้งกันอยู่ จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๔) ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้วมีความเห็นว่า บทบัญญัติวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ให้อำนาจอธิบดีกรมศุลกากรสั่งจำหน่ายสิ่งของที่ยึดและริบไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่ศุลกากรได้ และในเมื่อไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใดห้ามการจำหน่ายดังกล่าว อธิบดีกรมศุลกากรย่อมมีอำนาจที่จะสั่งจำหน่ายอาวุธปืนรายนี้โดยวิธีขายทอดตลาดได้ โดยถูกต้องตามกฎหมาย

อนึ่งการที่กรมตำรวจอ้างว่า อาวุธปืนรายนี้ยังไม่ได้จดทะเบียนโดยถูกต้องตามกฎหมาย แต่กรมตำรวจหาได้อ้างว่าการขายทอดตลาดอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียนนั้นขัดกับกฎหมายใดไม่ เพียงแต่อ้างว่าได้เคยมีความเห็นของกระทรวงมหาดไทยว่าการขายทอดตลาดอาวุธปืนดังกล่าวนี้จะกระทำไม่ได้เท่านั้น และทั้งก็หาไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใด ๆ ห้ามการขายทอดตลาดอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียนไม่

ในการขายทอดตลาดอาวุธปืนรายนี้ก็จะขายให้แก่ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ซื้อเท่านั้น ก็น่าจะอนุญาตให้ผู้รับใบอนุญาตซื้อซึ่งอาวุธปืนรายนี้ไปจากกรมศุลกากรในการขายทอดตลาดนำอาวุธปืนดังกล่าวไปจดทะเบียนยังนายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่รับมอบไปจากพนักงานศุลกากร และให้นายทะเบียนทำเครื่องหมายประจำอาวุธปืนนั้นไว้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงได้ตามนัยมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งบัญญัติว่า “อาวุธปืนที่ส่งหรือนำเข้า เมื่อได้รับมอบไปจากพนักงานศุลกากรแล้ว ให้ผู้รับใบอนุญาตนำไปจดทะเบียนยังนายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่รับมอบไปจากพนักงานศุลกากร และให้นายทะเบียนทำเครื่องหมายประจำอาวุธปืนนั้นไว้ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง”

อาศัยเหตุดังกล่าว คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า การที่กรมศุลกากรจะจำหน่ายอาวุธปืนรายนี้จึงไม่อยู่ในข่ายต้องห้ามตามความเห็นของกรมตำรวจ

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๐๙